

θυπουργός κάνοντας τὴ γνώμη τοῦ φίλου του Ἀλέκου Ἰωνίδου, ποζάρειζε γιὰ νὰ τοῦ κάνῃ τὸ πορτραῖτό του ὁ ζωγράφος. Γιὰ τὴ δική μας γλώσσα μιλώντας ἔδειξε πὼς εἶταν ἀνόητη καὶ βλαβερὴ ἢ προσπάθεια ποῦκαναν οἱ καθαρεβουσιανοὶ λέγιοι νὰ ξαναζήσῃ τάχα ἡ ἀρχαία Ἑλληνική. Ἡ τέτοια προσπάθεια—εἶπε ὁ Τρικούπης—εἶναι ἀσυχώρητο σφάλμα, γιατί ἡ γλώσσα ξετυλίγεται καὶ πάει μπρὸς αὐτὸματα καὶ ἀντιπροσωπεύει τὶς ἀνάγκες τῆς φυλῆς ἢ καὶ στενωτέρ' ἀκόμα τὶς ἀνάγκες καθ' ἑμῶς γενεᾶς. Ὡστε τὸ νὰ ζητᾶν κανένας καλὰ καὶ σώνει ἕνα τύπο γλώσσας νὰ τὸν ἐπιβάλλῃ σ' ἕνα λαὸ εἶναι κάτι ἀφύσικο· γιατί ὁ τέτοιος ὀρισμένος τύπος μιᾶς ἄλλης ἐποχῆς δὲ θὰ μπορούσε νὰ ἐκφράσῃ τὴ σημερινὴ ζωὴ ποῦν' ἐλότελα διαφορετικῆ. Ἔτσι λοιπὸν ὁ ἀγώνας νὰ ξανάρθουν τώρα στὴ ζωὴ οἱ παλιοὶ τύποι τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας θὰν εἶχε ἀποτέλεσμα νὰ βγαίνουν γραμματικοὶ (ἦγουν δάσκαλοι) πιότερο παρὰ ἄνθρωποι μὲ ἰδέες».

Τέτοια εἶταν ἡ γνώμη τοῦ δέφτερου μεγάλου πολιτικοῦ μας. Ὅσο γιὰ τὸ δημοτικιστὴ Βενιζέλο, τὸν πολιτικὸ μας ἐλευθερωτὴ, ποῦ τὰ πράματα δείχνουν πὼς δὲν ἦρτε σὲ προδρομικὴ ἐποχὴ, ἀλλὰ στὴν πρώτη θετικὴ περίοδο τῆς ἐθνικῆς ἐξέλιξης, πιστεύουμε νὰ δείξῃ καὶ γιὰ τὴ γλώσσα (ἦγουν γιὰ τὸ σπουδαιότερο ἐθνικὸ μας ζήτημα) τέτοια δύναμη, ὥστε νὰ μὴ τοῦ ποῦν ἐξευτελιστικὰ γι' αὐτὸν παρωδημένο τὸ παλιὸ στὸ Δημοστῆν ἐπίγραμμα: «εἰ περ ἴσῃν τῇ γνώμῃ τὴν ῥώμην εἶχες οὐκ ἂν ἤρχε τῶν Ἑλλήνων Μιστριώτης Γλωσσαμύντωρ».

A. ΜΑΒΡΟΣ

“ΜΟΥΣΙΚΗ,,

13-15 Στοῦ Ἀρσακίου 13-15. — Ἀθήναι

Ὅλη ἡ κλασσικὴ μουσική.

Ὅλα τὰ νεώτερα succes.

Ὅλα τὰ τραγούδια ὄλων τῶν Ἑλλήνων συνθετῶν.

Τὰ νεώτερα Ἑλληνικὰ ἐμβατήρια.

Γ. Λαμπελὲτ	ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ
Θ. Σακελλαρίδου	ΕΛΛ ΔΟΞΑ
Σπ. Σαμάρα	ΟΙ ΝΙΚΗΤΑΙ
Μ. Καλομοίρη	ΕΜΠΡΟΣ
Ι. Καίσαρη	ΛΕΥΘΕΡΩΜΕΝΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Ὁ Ἐκδοτικὸς οἶκος «Μουσική» χάρις εἰς τὴν ἴδρυσιν τοῦ χαρακτηριστοῦ του τμήματος ἀναλαμβάνει τὴν ἐκδοσὴν μουσικῶν τεμαχίων καὶ διὰ λογαριασμόν τρίτων εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς.

ΔΥΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΣΑΠΦΩΣ

Στὸ βιβλίο, ποῦ ἔδραλε τώρα τελευταία ὁ Γερμανὸς φιλόλογος Ulrich von Wilamowitz—Möllendorf (Sappho und Simonides—Untersuchungen über griechische Lyriker—Berlin 1913), ἔχουν δημοσιευτεῖ καὶ τὰ δύο αὐτὰ τραγούδια τῆς Σαπφῆς, παρμένα ἀπὸ τὴ Βερολίνο περγαμηνὴ Βίβλο.—Πρῶτοι οἱ Γερμανοὶ Schubart καὶ Blass κατάρθωσαν νάποκαταστήσουν τὸ κείμενό τους. Ὁ Wilamowitz τώρα τὰ δημοσιεύει μὲ πολλὰς του διόρθωσες σ' αὐτὰ καὶ μὲ ἄλλες ἐριμηνευτικὰς σημειώσας.

.....
τεθνάκην δ' ἀδόλως θέλω.

ἄ με ψισδομένα κατελίμπανεν

πολλὰ καὶ τόδ' ἔειπέ μοι

«ὦμ', ὡς δεινὰ πεπόνθαμεν

Ψάφφ' ἢ μὰν σ' ἀέκοισ' ἀτυλιμπάνω.

τὰν δ' ἐγὼ τάδ' ἀμειβόμεν

«χαίροισ' ἔρχεο κάμέθεν

μέμναισο· οἶσθα γὰρ ὡς σε πεδήπομεν.

αἰ δὲ μή, ἀλλὰ σ' ἐγὼ θέλω

ὄμναισαι· σὺ δὲ λάθειαι

ὄσσα μαλθακὰ καὶ κάλ' ἐπάσχομεν.

πολλοὶς γὰρ στεφάνοις ἴων

καὶ βρόδων πλοκίων τ' ὄμοι

καὶ ὀστίγγων παρ' ἐμοὶ παρεθήκω.

καὶ πολλαῖς ὑποθυμίδας

πλεκταῖς ἀμφ' ἀπαλαῖ δέρας

ἀνθέων εἰαρινῶν πεπονημένας.

καὶ πολλῶν λιπαρῶς μύρωι

βρενθείωι βασιληίωι

ἐξαλείψω κα....

καὶ στρωμνάν...

ἀπαλὰν παρ...

ἐξίης πόθον...

ΕΙΣ ΑΤΘΙΔΑ

.....
..... ἀπὸ Σαρδίων

πολλάκι τυίδε νῶν ἔχοισα.

ὡς πεδεζώομεν, βεβῶως ἔχεν

σὲ θεᾶι ἰκέλαν Ἄρι-

γνώτα, σαὶ δὲ μάλιστ' ἔχαιρε μολπαῖ.

νῦν δὲ Λύδαισιν ἐμπρέπεται γυναι-

κέσσην, ὡς ποτ' ἀελίω

δύντος ἄ ῥοδοδάκτυλος σελάννα,

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10. Για τὸ ἔξωτερικό φρ. χρ. 12,50.—Γιὰ τις ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνες συντρομές (3 δρ τὴν τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂν δὲν προπληρώσει τὴν συντρομή του.

20 λεπτά τὸ φύλλο.—Τὰ περασμένα φύλλα που λιοῦνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κιόσκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες σ' ὅλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

πάντι περρέχοισ' ἄστρα, φάος δ' ἐπί-
σχει θάλασσαν ἐπ' ἄλμυρῶν
ἴσως καὶ πολυανθέμοις ἀρούραις.

ἂ δ' ἔερσα καλὰ κέχνται, θεθάλαισι
δὲ βρόδα κάπάλ' ἄνθρυσκα καὶ
μελίλωτος ἀνθεμώδης.

πολλὰ δὲ ζαφοίταισ' ἀγανᾶς ἐπι-
μνασθεῖσ' Ἀθθῖδος ἡμέρωι
λεπτιάν ποι φρένα, κῆρ δ' ἄσαι βορῆται.

κῆθι δ' ἔλθῃν ἄμμ' ὄξῃ βοᾶν τὰ δ' οὐ
νῶν τᾶπτυστα νύξ πολύως
γαρεῖει δι' ἄλως π....

I

Κι ἀγνή σὺν κρινολούλουδο ποθοῦσα νὰ πεθάνω.
Καὶ μέσα στὰναφυλλητὰ μου ἔκραινε αὐτὰ τὰ λόγια,
— Ἄχ, πόσα ἔμεις περάσαμε μαζὶ τὰ δυό, Σαπφοῦλα,
Μισεύω ἀθελητὰ μου ἐγὼ μακριὰ στὰ ξένα τόξα.—
Κ' ἐγὼ τῆς ἀποκρίθηκα ξεπροβοδίζοντάς την,
— ὦρα καλὴ κ' ἐμένα ἐσὺ μὴ μὲ ξεχνᾶς ποτέσ σου
Τίς ἔγνιες ξέρεις τίς, πού ἔμεις γιὰ σένα εἴχαμε πάντα.
Στὸ νοῦ σου, κ' ἂν τίς ξέχασες, φέρνω τίς ἐγὼ πάλι.
Τίς ὄμορφες ἡδονικὲς πιά λησιμονᾶς στιγμοῦλες.
Στεφάνια ἀπὸ τραντάφυλλα καὶ γιούλια πόσα ἐμένα,

Δὲ μοῦ φοροῦσες στὰ μαλλιά καὶ στὶς πλεξοῦδες γύρω,
Καὶ στὸν κρινόλαιμό μου ἐσὺ πόσα δὲ μοῦ κρεμοῦσες,
Στεφάνια μὲ τῆς Ἀνοιξῆς τὰ λούλουδα πλεγμένα.
Μὲ μυρωδιὲς βασιλικὲς μύρωνες τὸ κορμί σου,
Στὸ στρῶμα ἀπάνω τάπαλό ποθοκοιμίζοντάς το.

ΣΤΗΝ ΑΤΘΙΔΑ

II

Ἀπὸ τίς Σάρδεϊς ὡς ἐδῶ συχνὰ πλανιέται ὁ νοῦς της,
Καὶ οἱ τρεῖς σὰ ζούσαμε μαζὶ θυμάμαι, ἡ Ἀριγνώτα,
Γιὰ σένα, πού γνωμάτευε θεᾶς μαστή, πὼς εἶσαι.
Κ' ἔνωθε στὸ τραγοῦδι σου πάντα χαρὰ μεγάλη.
Καὶ τώρα μὲς στὶς Αὔδισσες γυναῖκες ξεχωρίζει,
Σὺν ὄντας τὸ ροδόχρυσο στὸ σούρουπο φεγγάρι,
Φωτάει αἰθερολάμνοντας κ' ὅλα θαμπώνει τᾶστρα
Κι ἀπᾶς στὴν ἀρμυρόνερη θάλασσα φῶς ἀπλώνει,
Στοὺς κάμπους, τοὺς μυριάνθιστους, τοὺς μοσκοβολισμένους.
Πέφτει ἡ δροσοῦλα πρόσχαρη, εὐωδιάζουνε τὰ ρόδα,
Καὶ τάπαλά βλασταίνουνε χορτάρια, τὸ δροσάτο,
Τρανεύει λωτολούλουδο. Στὴ θύμηση, ξεχνιέται,
Τῆς λατρευτῆς Ἀθθίδας τῆς στὰ ξένα ἡ Ἀριγνώτα,
Κι ἀπ' τὴ λαχτάρα ἡ ἀπαλὴ ψυχούλα κ' ἡ καρδιά της,
Βαραίνει ἀπὸ τὴ λύπη της κ' ἀπ' τὸν καῖμό βαραίνει.
Καὶ δυνατὰ μᾶς κρᾶζει αὐτὴ νὰ πάμε καρτερώντας
Τίποτα δὲ γροικᾶμε ἔμεις κ' ἡ Νύχτα, πού τὰ πάντα,
Μὲς ἀπ' τὰ πέλαγα ἀγροικᾶ, δὲν ἱστορεῖ τὸν πόθο.

ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

ΜΕΣ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ἐπεσε ἕνας γέρικος δέντρος μὲς στὸ λόγγο,
νύχτα. Νά, τὸ κοφτερὸ τραβήξε λεπίδι
ὁ διαβάτης· σ' ἕνα δρὺ μονομιᾶς τὸ μπίχγει.
Τὰ κορμιὰ ταραχτήκαν καὶ τὰ κλώνια σειοῦνται
ἄλκα καὶ χρυσαυριά, κόκκινα καὶ ροῦσσα
στράφτουνε, φλογίζουνε, χύνονται τὰ φύλλα.
Νοιώθει τὸ χτυπόκαρδο τῆς Κερᾶς τοῦ δάσου
καὶ μὲ τὴ γυμνάδι της ὁ φονιάς λιγώνει...
Λυπημένα τὴν ἀβγὴ τὸ πουλάκι κελαηδεῖ
«Ἐρμε, καὶ πού σοῦμελε νὰ σὲ φάῃ τὸ χῶμα».

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. κ. Κ. Ἀντρ. Liverpool, Jul. Seb. καὶ P. Ρουσ. Bu-
dapest. Λάβαμε τὴ συντρομὴ κ' εὐχαριστοῦμε.—κ. Ἀθ. Μίχ.
Πειραιᾶ. Τὸ γράμμα σου βλέπει, τυπώνεται. κ. Γ. Μπλ.
Γιάννα. Λάβαμε τὴ συντρομὴ κ' εὐχαριστοῦμε. Θὰ σοῦ γρά-
ψουμε.